

[Ernst B. Schmidt]

Alt dette indicerer, at der skal et større samarbejde til, og på det punkt tror jeg at miljøministeren fuldt og helt kan regne med, at Fremskridtspartiet vil følge de oplæg, som kommer, lige så vel som vi følger oplæggene, når vi indgår aftaler, det være sig i EF eller i NATO.

Vi har et andet hovedsynspunkt, nemlig at dansk erhvervsliv ikke skal belastes med omkostninger, som andre lande ikke har, og jeg vil derfor kort og kontant spørge miljøministeren: Skulle retningslinierne i den redegørelse, som vi nu ser skal revideres til næste år, hvor vi får en redegørelse igen, ikke gå i retning af, at vi skal i samarbejde med andre lande, inden vi bruger milliardbeløb, for at sikre os, at vi virkelig får valuta for pengene?

Trøjborg (S):

Der er i debatten i dag sagt mange pæne ting om miljøministeren og miljøministerens hidtidige indsats i miljøspørgsmål. Det kan man også godt gøre, jeg synes, det er rigtigt, og man må vel også sige, at som person virker miljøministeren vældig dynamisk, ligesom hun ser ud til også i samarbejde med sin dygtige administration i Miljøministeriet at gøre en dynamisk indsats dér for så vidt angår omstruktureringen af Miljøministeriets mange forskellige styrelser.

Der er dog et »men«, og det kommer fra oppositionen, der selvfølgelig ærgrer sig over, at De Radikale efter valget den 10. maj 1988 har valgt at indtræde i en regering, der består af partier, der som hovedregel – i hvert fald når det gælder det mest landbrugvenlige parti, Venstre – har bekæmpet den politik, som det såkaldt grønne flertal førte før valget den 10. maj, og jeg synes, at tiden siden majvalget har bekræftet det, vi sagde under debatten her i juni måned, at der var meget, der tydede på, at De Radikales indsats i miljøpolitikken, efter at de havde overtaget ministeransvaret, ville være passivitet.

Der er jo ingen tvivl om, at partiet Venstre tilsyneladende har en styrket position i regeringen, når det gælder vandmiljøplanen og de tiltag, som skal betales af landbruget, for at planen kan leve op til den målsætning, man har haft fra Folketingets side. Venstre står ret ubøjeligt, og man må sige, at Venstre har trukket det længste strå. Det er vel heller ingen tilfældighed, at Venstre netop er det parti, der rummer politikere, der oftest roser miljøministeren.

Jeg synes også, at det er værd at bemærke, at miljøministeren i den senere tid har haft en række kraftige udfald, hvor hovedlinjen har været den, at nu skulle oppositionen ikke komme her og tro, at oppositionen skulle have indflydelse på politikken. Miljøministeren skulle ikke længere danse rundt i manegen efter oppositionens forgodtbefindende, og nu var det miljøministeren, der kom med udspillene; nu var det ikke længere overladt til et flertal uden for regeringen.

Så må jeg naturligvis stille mig det spørgsmål, og også gerne ministeren: Hvad betyder det? Betyder det, at ministeren vil samarbejde med et andet flertal end det grønne flertal, altså Socialdemokratiet og SF, vil hun rette udspillet mod Fremskridtspartiet? Jeg har godt set, hun har fået ros fra hr. Dohrmann, men da ikke fra de ordførere, der har været på talerstolen i dag, så det betyder det næppe.

Hvad betyder det så? Ja, det eneste, der er tilbage som forklaring for mig at se, må jo så være, at miljøministeren har draget den konklusion, at nu skal det være slut med at fremsætte forslag i Folketinget, der kan give anledning til, at Socialdemokratiet og SF kan få indflydelse på miljøpolitikken. Det betyder med andre ord, at der ikke bliver fremsat forslag i Folketinget, der har betydning for miljøindsatsen, fordi ethvert forslag, der fremsættes og vil have betydning for miljøindsatsen – affaldslov, kemikalieaffaldsdepotlov, naturfredningslovene – naturligvis vil give indflydelse til Socialdemokratiet. Vi vil have en kraftig indflydelse på udformningen af den politik. De eneste, ministeren kan rette sine lovforslag imod og få dem gennemført med, er Socialdemokratiet, hvis de skal have en miljømæssigt positiv effekt.

Derfor tyder alt på, at ministerens strategi nu er at udskyde tingene, ikke at fremsætte forslagene, og det synes jeg der er grund til at beklage.

Det værste ved det er næsten, at for mig at se medfører det en folkelig opgivenesshed over for miljøproblemerne. Det medfører, at befolkningen siger: Nå ja, hvis heller ikke miljøministeren mener, at der kan gøres noget ved den stadig tiltagende forurening af vore vandmiljø, så er der måske ikke noget at gøre. Så trækker man på skuldrene.

Derfor er der grund til at appellere til ministeren om, at hun nu tager sig sammen til at tage